

ZPRAVODAJ

Pomocných tlapek o.p.s.

páté číslo srpen 2004

Pomocné tlapy o.p.s jsou obecně prospěšnou společností, která si klade za cíl, chovat, cvičit a předávat asistenční psy našim zdravotně postiženým spoluobčanům. Ti tak mohou získat ZDARMA nejen přítele do nepohody, ale také neocenitelného pomocníka, který jim umožní nastoupit cestu k nezávislosti.

Tento Zpravodaj Vám přináší základní informace o dění v naší společnosti

V obsahu najdete, co jsme v roce 2004 udělali a co nás čeká, články o soužití našich klientů, o canisterapii a na zadní straně také telefonní čísla, webovou adresu a číslo našeho bankovního účtu, na který můžete přispět.

K problematice asistenčních psů

Pokud jde o záměr, aby pojem „asistenční pes“ byl zapracován do našeho právního řádu na stejné nebo obdobné úrovni, jako je tomu v případě vodících psů pro nevidomé (a to zejména z hlediska finančních příspěvků na jejich pořízení a výcvik, a na krmivo pro ně), lze k tomu uvést, že v zásadě nejde o záležitost, která by měla být řešena na úrovni zákona, aby případně přicházelo v úvahu její iniciování na úrovni zákonodárců, ať již poslanců nebo senátorů. Z hlediska zákonné úpravy by se této záležitosti mohla dotýkat pouze úprava obsažená v zákoně č. 449/2001 Sb., o myslivosti, kde je v § 14 písmeno e) v úpravě týkající se oprávnění myslivecké stráže usmrcovat v honitbě toulavé psy stanoveno, že toto oprávnění se nevztahuje na psy ovčáckých a loveckých plemen, na psy slepecké, zdravotnické, záchranářské a služební. V žádném zákoně není obsažena úprava, která by se týkala vodících psů pro nevidomé, tyto záležitosti jsou řešeny na úrovni podzákonných právních předpisů, vydávaných v působnosti příslušných resortů na základě zákonného zmocnění. Z tohoto důvodu lze považovat za účelné, jestliže by problematika týkající se asistenčních psů byla po věcné stránce prodiskutována především v působnosti příslušných institucí zastupujících zájmy zdravotně postižených občanů (které se účastní také legislativního procesu z hlediska dopadů příslušných právních úprav na postavení osob zdravotně postižených), jako je Sdružení zdravotně postižených v České republice, nebo Národní rady zdravotně postižených v České republice.

Příslušné závěry by pak podle okolností mohly být předloženy k projednání ve Vládním výboru pro zdravotně postižené občany (v němž jsou také zástupci Národní rady zdravotně postižených),

který je poradním orgánem vlády. Tímto postupem by mohly být iniciovány případné návrhy na odpovídající legislativní úpravy v působnosti příslušných resortů.

K dané záležitosti lze pro úplnost uvést, že k prvnímu případu, kdy došlo k zohlednění pojmu „asistenční pes“ v našem právním řádu, již došlo, a to v loňském roce, ve vyhlášce Ministerstva zdravotnictví č. 347/2002 Sb., o hygienických požadavcích na prodej potravin a rozsah vybavení prodejny podle sortimentu prodávaných potravin (která nahradila dřívější vyhlášku č. 295/1997 Sb.). V § 10 odst. 5 této vyhlášky se stanoví, že

„ vstup vodícího psa doprovázejícího nevidomou osobu a asistenčního psa doprovázejícího osobu s těžkým zdravotním postižením do prodejního prostoru se povoluje “.

ZHODNOCENÍ SOUČASNÉ SITUACE CANISTERAPIE

z pera Míši Molové

Současná situace v oblasti canisterapie v České republice

V České republice je několik organizací, které zajišťují canisterapeutické zkoušky pro dobrovolníky a jejich psy, kteří se připravují na dráhu canisterapeutického týmu. Účelem canisterapeutických zkoušek je zjistit, zda je pes vhodný k poskytování služeb canisterapie a to zejména z ohledu jeho zdravotního stavu, klidné povahy a bezpečného chování v nepřírodném prostředí.

Následně pak jednotlivé organizace podle svých možností zajišťují teoretickou přípravu dobrovolníků, poradenství a další služby v této oblasti.

Zatímco průběh zkoušek je u většiny organizací podobný, není tomu tak u jejich vyhodnocování.

Také míra následné péče se liší. Nejsou nikterak právně ošetřeny vztahy mezi zařízeními, kde jsou služby poskytovány a terapeuti či dobrovolníci, kteří je poskytují. Také právní vztah otestovaných terapeutů a organizací, kde byly složeny zkoušky není dořešen. Tento stav výrazně zhoršuje možnosti kontroly vykonávané práce a právní ochranu všech zúčastněných stran i možnost finančního ohodnocení této práce.

Dále není stanoven minimální rozsah teoretických znalostí terapeuta, který by zajistil alespoň základní odbornost terapeutů. Dobrovolník tak po přezkoušení psa může do zařízení vstupovat bez jakýchkoli teoretických znalostí, pokud se o své vzdělání nepostará sám, prostřednictvím lekcí, kurzů nebo studia dosud stále kusých materiálů.

Stejně tak není vytvořena koncepce jednotné propagace canisterapie, která by veřejnost informovala o možnostech a užitečnosti canisterapie. Navíc v České republice od roku 1989 proběhlo několik velmi špatně zorganizovaných projektů, které byly, z hlediska laické i odborné veřejnosti, mnohem více viditelné než stovky, nebo spíše tisíce úspěšně a nezištně odpracovaných hodin. Je tedy třeba představit veřejnosti úspěchy současných canisterapeutických týmů, které si i přes náročné podmínky vedou výborně.

Nástin vývoje situace v nejbližší době

Odborníci z oblasti canisterapie se shodují na tom, že je potřeba vytvořit celorepublikový systém fungování služeb canisterapie, který by zajistil:

- Postupnou profesionalizaci canisterapie jako jedné z forem léčby

- Stejné podmínky pro všechny canisterapeutické týmy, s možností objektivního hodnocení testů
- Adekvátní systém teoretické přípravy terapeutů, včetně péče po složení zkoušek a vzájemné komunikace mezi terapeuty
- Jednotný systém kontroly činnosti týmů, s několika úrovněmi řešení vzniklých problémů
- Práva a etické jednání s klienty, s možností okamžitého a účinného řešení případných stížností
- Práva a etické jednání se zvířaty, s možností okamžitého a účinného řešení případných stížností
- Podporu vědeckých studií, zejména pomocí pečlivých záznamů výsledků práce a následné posouzení účinnosti canisterapie
- Jednotný systém propagace canisterapie pro laickou a odbornou veřejnost, včetně oslovení potenciálních klientů, tj. zařízení
- Navázání spolupráce se státem, zejména změna legislativy týkající se canisterapie, případně i její financování a kontrola

V červenci 2003 se v Brně sešel přípravný výbor Canisterapeutické asociace, budoucí neziskové organizace spojující všechny, nebo alespoň většinu, organizací poskytujících canisterapeutické služby. Členství v této zaštitující organizaci bude pouze pro právnické osoby a členské organizace se zaváží akceptovat pravidla určená asociací. Založení této organizace signalizuje první krok k přijetí jednotného systému v rámci České republiky a jeho následné začlenění do systému Evropského i světového.

Situace ve světě

Na tomto místě je nutné podotknout, že zdaleka nejdál jsou v tomto ohledu odborníci v USA, kde přípravu canisterapeutických týmů zajišťuje jako jeden

ze svých hlavních programů společnost Delta Society. Už od roku 1977 propojuje Delta Society tělesně a mentálně postižené a klienty pečovatelských zařízení s profesionálně vycvičenými zvířaty, která umí výrazně zlepšit zdravotní stav těchto lidí. Delta Society je mezinárodní nezisková organizace, jejímž hlavním zaměřením je právě terapie pomocí zvířat. V této době má Delta Society přes 6 400 canisterapeutických týmů, tj. členů programu "Pet Partners". V České republice je členem Delta Society pouze společnost Pomocné tlapy o.p.s. a to pouze jakožto dobrovolný člen.

V oboru canisterapie má Delta Society naprosto nejdelší zkušenosti a v posledních desetiletích investovala přes půl milionu dolarů do sestavení metodiky, pracovních norem a systému výuky zooterapie. Nabízí se proto myšlenka tento systém adoptovat pro naše účely. Delta Society nabízí komplexní řešení přípravy skupiny hodnotitelů, neboli zkušebních komisařů, kteří by pak následně testovali dobrovolníky a jejich zvířata a učili další hodnotitele. Tato nabídka zahrnuje licence k vydání studijních materiálů, 2 instruktážní videa a vyslání dvoučlenného Amerického týmu učitelů do České republiky, kde by vedli seminář pro výše zmíněnou skupinu, ideálně složenou z hodnotitelů jednotlivých českých organizací.

Právě v tomto ohledu by mohla hrát klíčovou úlohu Canisterapeutická asociace, která by, jakožto nadřazená organizace, mohla získat dostatek financí pro překlady materiálů, zaplacení licencí i publikace a nákladů na cestu amerických odborníků. Je třeba zdůraznit, že taková investice by pro všechny provozovatele canisterapie znamenala ušetření mnoha let usilovné práce a okamžitou možnost zvýšení úrovně poskytovaných služeb. V tomto kontextu by také bylo možné oslovit stát a zdravotní pojišťovny, kterým canisterapie může ušetřit nemalé

finanční částky, jinak vynakládané na např. léky pro uvolňování křečí nebo dlouhodobé rehabilitační pobyty.

Zatímco v České republice dosud převládají názory označující canisterapii jako hobby nebo “zpříjemnění života klientů”, v USA už bylo mnoha vědeckými studii dokázáno, že canisterapie je především unikátní formou léčby, která přináší konkrétní výsledky a to jak na psychice klientů, tak na jejich fyzickém stavu. Pro naše odborníky by bylo ohromným přínosem, kdyby se mohli při své práci o tyto osvědčené metody opřít.

Například zkušební řád používaný v Delta Society pro testování dobrovolníků a jejich zvířat sestávalo na základě dlouhodobých zkušeností přes 600 zkušebních komisařů a dalších odborníků. V tomto ohledu je proto nemyslitelné, aby se na obdobných pravidlech, ať již oficiálně převzatých od Delta Society nebo sestavených na základě zdejších zkušeností, nemohla dohodnout necelá desítka organizací u nás. Založení Canisterapeutické asociace proto naznačuje výrazný posun vpřed.

Podmínky pro přijetí ke canisterapeutickým zkouškám

Než dobrovolník přivede svého psa ke zkouškám, měl by mít alespoň základní představu o tom, co canisterapie je, jak se vykonává a za jakých podmínek. Tuto fázi teoretické přípravy a důkladné informovanosti však většina našich organizací neřeší dostatečně. Ukazuje se také, že někteří chovatelé chodí k canisterapeutickým zkouškám pouze z důvodů zvýšení své prestiže, a tím také zvýšení ceny štěňat ze své chovné stanice. Naše organizace se proti těmto praktikám brání výraznými slevami poplatků pro adepty, kteří již mají předběžnou

dohodu se zařízením, kde budou canisterapie po zkouškách provozovat.

Zkušební řád

V České republice bude jedním z prvotních kroků k rozvoji oboru vytvoření jednotného zkušebního řádu tak, aby byla zjištěna rovnocennost všech canisterapeutických týmů. V americké společnosti Delta society, podle níž by měl být řád inspirován v ČR, jej tvořilo přes 600 zkušebních komisařů a dalších odborníků, na základě dlouholetých zkušeností při testování zvířat, a to nejen psů. Zde se jedná o zkoušky základních dovedností tzn. minima, které by měly znát jak terapeut, tak pes. Jak u nás, tak ve světě jsou tyto zkoušky zaměřeny především na otestování schopností a ovladatelnosti psa, tj. jeho vhodnosti pro canisterapii. U Delta Society a u nás např. u Pomocných tlapek o.p.s. se také klade důraz na jeho tzv. „vstřícnost“ tj. vztah k lidem a zda pes projevuje o tuto činnost zájem. Pes, který je v takovém případě například příliš fixován na pánicka a projevuje nezájem o ostatní, tj. klienty, nebo pracuje pouze za odměnu, ve zkouškách neobstojí.

Hodnocení zkoušek

Výše uvedený aspekt zkoušek, tedy hodnocení „náture“ psa, je dobrým příkladem situace, při níž dochází k rozporům v hodnocení zkoušek a to i těch, které se nutně nemusí lišit v písemném znění Zkušebního řádu.

Z laického hlediska se zdá naprosto samozřejmé, že pes, kterého „nebaví“ kontakt s lidmi u takovýchto zkoušek neobstojí. Praxe ale ukazuje, že jde o poměrně častou nedůslednost ze strany hodnotitelů nebo je tento fakt dokonce úplně opomenut ve

zkušebním řádu. Nejde přitom o bodovatelnou „disciplínu“, ale o celkové projevy psa v průběhu zkoušek.

Tento problém není nijak výjimečný, protože většina kynogogicky cvičených psů (myslivečtí, záchranářští, sportovní apod.) je od útlého věku vedena k fixaci na majitele. U canisterapie se ovšem vyžaduje přesný opak, tj. zájem o další lidi – všechny kromě majitele. Taktéž silný kořistnický pud nebo přílišně rozvinutý reflex „práce jen za odměnu“ by měli snížit známku při zkouškách, případně psa diskvalifikovat. Přitom praxe ukázala, že obdobnými problémy netrpí psi, kteří byli vycvičeni jako vodící nebo asistenční. U tohoto typu výcviku je pes záměrně učen přijímat povely od mnoha různých lidí, čímž se připravuje na přijetí nevidomého nebo postiženého klienta. Přes úzký vztah s tímto klientem tyto psi tzv. „mají rádi každého“ a osvědčují jako canisterapeutičtí.

(vždy s ohledem na zátěž psa, samozřejmě).

Výsledky canisterapeutických zkoušek přitom nejsou „jednou pro vždy“. Je zde vždy možnost se dál vzdělávat, psům poskytnout potřebnou výchovu nebo výcvik a zkoušky opakovat. Přesto existují případy, kdy pes, který neprošel, např. u Pomocných tlapek, které jsou obecně považovány za „přísné“, za týden uspěl u jiné organizace. Je tedy evidentní, že je to právě o odbornost a „přísnost“ hodnotitelů, ve které se jednotlivé organizace liší. V této oblasti je tedy nutné sjednotit standardy, protože je to právě ona „přísnost“, která zaručuje kvalitu canisterapeutických týmů a určuje povědomí veřejnosti o canisterapii.

Certifikace

Také způsob certifikace není jednotný. Americká Delta Society vydává týmům certifikáty s platností na dva roky. U nás se toto období pohybuje od jednoho roku

(např. Pomocné tlapy) do neomezeného působení, kdy tým skládá zkoušky jen jednou. Zejména poslední zmiňovaná metoda je přitom až hazardní.

Tým, který dlouhodobě provozuje canisterapii si přirozeně vytváří citové pouto ke klientům a nemá chuť přestat. Také vedoucí zařízení nebude hledat jiný tým, pokud je spokojen. Povaha psa se však mění v průběhu času a to například při dospění mladého psa, v období březosti feny a odchovu štěňat a samozřejmě také s přibývajícím věkem, zejména ve stáří. Tyto změny se dějí průběžně a pomalu a pro majitele psa nikdy nevypadají dostatečně pádně, pro přehodnocení vhodnosti canisterapie. Opakováním zkoušek se docílí takového přehodnocení stavu psa, smyslu činnosti, vlastních výsledků a jde o jakýsi psychologický návrat k pravidlům. Psovod nebo terapeut je přitom „donucen“ se seznámit s vývojem oboru a aktualizovat si své znalosti.

Nejednotný je také obsah certifikátu a šíře jeho platnosti. V této době není v Čechách ani na Moravě organizace, která by jakýmkoli způsobem zaštiťovala následnou činnost týmu. Certifikát je tedy pouze potvrzením o průběhu a výsledku zkoušek (tj. vhodnost psa, jeho součinnost se psovodem / terapeutem). Certifikace přitom naprosto postrádá složku týkající se dosažené úrovně teoretické průpravy terapeuta / psovoda. Z právního hlediska nemá žádný z certifikátů statut nad rámec záznamu o svědectví.

Ne všechny organizace také umožňují podmíněnou certifikaci, např. jen na půl roku, pro psy, kteří se projevili jako šikovní bezpeční pro práci na veřejnosti, ale potřebují „dopilovat“ některou disciplínu. Takový pes může například dělat „Společenské aktivity“ a v dětském domově si hrát s dětmi, ale není v této fázi vhodný pro polohování s tělesně postiženými.

Zkušený hodnotitel je také schopen doporučit určitý typ činnosti právě podle povahy psa.

Pro polohování jsou potřeba psi naprosto klidní a velcí (využívá se tělesné teploty), pro povzbuzení např. u lidí léčících se ze závislosti jsou vhodnější mrštní hraví psi apod. Většina certifikátů tuto složku nezahrnuje.

Identifikace týmu

Jedním z pravidel, která by měli terapeuté závazně přijmout je viditelná identifikace týmu. Při každé canisterapeutické návštěvě by měl mít terapeut u sebe průkazku. V USA má například tato průkazka formu visačky s informacemi a fotografií jak terapeuta, tak psa. Fotografie psa je přitom velice důležitá, protože jde téměř o jedinou možnost identifikace psa.

Druhou je samozřejmě tetovací číslo, ale toto je většinou zarostlé srstí a téměř nebo úplně nečitelné. Taková průkazka slouží především k identifikaci při vstupu do budov apod.

Pomocné tlapky používají, jen vizuální identifikaci, např. ve formě modré vesty pro psa s logem společnosti a trička s nápisem „canisterapeutický tým“ pro psovoda.

Tyto formy identifikace by měly být ve viditelných barvách nejlépe se jménem anebo logem „mateřské“ organizace. Takové označení týmu jasně všem kolem jdoucím naznačuje, že „nejde o obyčejného psa“, čímž se předchází problémům. Neoznačený pes vyvolává v zařízeních zdravotnického, vzdělávacího nebo sociálního typu nepříjemné reakce ze strany uklízeček, vrátných, náhodných návštěvníků a další lidí, kteří nejsou s týmem pravidelně ve styku. Např. vedení domova důchodců, kam psi normálně nesmějí, patně stráví příliš času vysvětlováním rozhořčeným členům rodiny, kterým byl vstup s jejich mazlíčkem zamítnut a to se následně odrazí na negativním hodnocení canisterapie jako celku. Přitom těmto problémům jde snadno předcházet.

V neposlední řadě je zde příjemný „vedlejší účinek“

ve formě osvěty pro veřejnost, která si např. cestou týmu všimne, vyvolávání konverzace o canisterapii a zvýšení pocitu sebevědomí terapeutů.

Další vzdělání terapeutů / psovodů

Stejně jako v jiných oborech i v canisterapii je důležité stále rozšiřování si vědomostí a zkušeností i další konzultace s odborníky. Velice vhodná je vzájemná komunikace mezi dobrovolníky na základě pravidelných seminářů, workshopů, vydávání vlastního zpravodaje, stále aktualizace webových stránek apod. V současné době je nejvyšším dosažitelným vzděláním rekvalifikační kurz canisterapie pořádaný organizací SVOPAP. Tento velmi důkladný kurz o rozsahu 150 vyučovacích hodin je však finančně náročný, a to zejména s ohledem na dobrovolnický charakter této práce v současné době.

Terapeuté by se i přesto měli vzdělávat v těchto oblastech:

- Pedagogika – práce s různými věkovými skupinami
- Metodika – metody canisterapie pro různé druhy postižení / prostředí / situací
- Kynologie – výchova a výcvik psů pro canisterapii
- Zoologie – fyziologie psa, první pomoc, péče o psa
- Zdravověda – se zaměřením na typy a projevy postižení
- Sociální vědy – se zaměřením na psychologii rizikových skupin, pečovatelských apod.
- Etika – vůči klientům, zařízením, sponzorům, zvířatům, veřejnosti atd.
- Finance a práva – se zaměřením na práva pro obor canisterapie, vedení účetnictví pro sponzory, formy a rozsah pojištění apod.
- Státní správa – druhy zařízení kde lze využívat canisterapii, jak je najít a kontaktovat, struktura státní péče „kdo je kdo“

- Neziskový sektor – aspekty dobrovolnické versus profesionální práce, vedení agendy, fundraising
- Osvěta - druhy programů, způsoby prezentace na veřejnosti
- Ostatní druhy terapie – pochopení canisterapie jako léčby doplňující tradiční druhy terapie, jejich cíle a techniky, uvedení canisterapie do kontextu, týmový přístup

B 17 – Finanční zabezpečení

Canisterapie je u nás převážně provozována dobrovolníky zdarma. Ve výjimečných případech provozují canisterapii profesionálně s dosaženým zdravotnickým vzděláním, např. fyzioterapeuté, jako podpůrnou léčbu. Na základě zvýšení odbornosti terapeutů, pomocí kurzů a seminářů dojde samozřejmě i k navýšení nákladů. Protože téměř všechny canisterapeutické týmy pracují dobrovolně, nemají nikde zaručenou formu návratnosti investic do vzdělání. Přitom, jak je uvedeno výše, canisterapie může výrazně snížit náklady pojištěn a státu. V současné době mohou jednotliví terapeuté finance získat z grantů nebo od sponzorů a to prostřednictvím své „mateřské organizace“, která takový finanční dar může legálně přijmout a sponzorovi vyúčtovat na základě podkladů od terapeuta. I pro tento případ ovšem chybí vhodná smluvní ošetření celé transakce, vyjasnění zodpovědností atd..

POZOR připravujeme canisterapeutickou víkendovku spojenou s testováním psů 15-17. října 2004 v Třemošné u Plzně.

Bližší informace Mgr. Jana Štercliová 605 768 438

První setkání s překrásnou fenkou EMOU

byli jsme v Teplicích na otevření lázeňské sezóny, kde jsme se poprvé viděli s naší Labradorkou Emou.

Z úplně prvního setkání jsme byli trochu na rozpacích, proto-že Ema je vzrůstem malinká a měli jsme obavy, že k mému robustnímu vozíku nedosáhne. Po pár vteřinách strávených společně jsem zjistil, že je velice šikovná a poradí si i s tímto. Také jsme nevěděli, jestli to malé štěňátko vypadající ze předu trochu rozpačitě bude naše zlatičko.

Potom co ji přivedli blíž jsme zjistili, že je překrásná a ten dojem dělal jen onen postroj, který Ema má jelikož je, jak jí říkají její majitelé „motorová myš“. Nejenom, že je rychlá, ale je také velmi šikovná, hravá a vstřícná. Také jsem se zpočátku bál o její tlapky, protože poprvé šla vedle el. vozíku, ale ona to pochvíli bez problému dokázala. Poté co jsem se naučil pár povelů, zvládali jsme i otočku vlevo na přelidněné Teplické kolonádě. Má moc ráda pohlázení a pokaždé procházce si jej po právu vyžádala. Její temperament je doslova úžasný. Vím že Labradoři jsou schopní pejsci. Nevěřil jsem však, že také zvládne natáhnout moje těžké bezvládné nohy. Po krátkém setkání bych Emu za žádného psa nevyměnil, tolik mi přirostla k srdci. Snad je to oboustranné.

Bohužel naše setkání trvalo jen tři hodiny a jakmile jsme si začali trochu rozumět museli jsme se rozloučit. Máme před sebou secvičování v Třemošné, já se ale již teď nemohu dočkat. Každý den probírám fotky pořízené z prvního setkání. Už se těším až se zase uvidíme a až budeme spolu napořád. . . . nyní máme secvičování za sebou, Emu jsme si přivezli koncem června domů a rázem se mi život změnil a dostal nový rozměr. Jsem šťastný, že ji mám. Ema je skvělá téměř vždy má dobrou náladu a ráda pomáhá s věcmi, které byly pro mě dřív velkým problémem. Otevírá a zavírá dveře, podává mobil a vše co spadne na zem, umí natáhnout nohy, přinese

ručník a je mi tou nejlepší společnicí.

zde bych chtěl za Emu Pomocným Tlapkám poděkovat, zvláště pak cvičiteli Petrovi Pirnerovi za vše co Emu naučil

Karel Bartáček

Soužití s WILDOU

Mile pomocné tlapky a všichni příznivci pejsků, mé jméno je Petra Čermáková a ráda bych se s vámi podělila o mé zkušenosti, radosti či strasti v mém soužití s pejskem Wildou.

S Wilíkem tvoříme tým již třetí měsíc a mohu zodpovědně říci, že se stále máme co učit. První tři týdny jsem byla hrozně utahaná a unavená ze všeho nového a vcelku často jsem si kladla otázku, zda jsem udělala dobře a jestli to spolu s pejskem opravdu zvládneme a jestli to vše zvládnu já. S velkou radostí Vám mohu říci, že ne já, ale Wilík mě svým jedinečným šarmem a moudrostí a především šikovností přesvědčil a neustále přesvědčuje, že to spolu zvládneme. Dnes již vím, že se z Wilíkem můžu vydat kamkoli a s kýmkoli, S Wilíkem denně docházím do práce kde potkáváme velkou spoustu lidí a dětí a v neposlední řadě taky kolegů, kteří si Wilíka doslova zamilovali. Já osobně mám radost když vím, že k Wilíkovi můžu pustit i ty nejmenší děti (ty má Wilda asi nejraději, chová se k nim až neuvěřitelně něžně). Chodíme taky do ÚSP Kociánka kde vedu spolu s pár přáteli zájmový kroužek pro děti a ty Wilíka zbožňují. Jsou to většinou děti bez rodičů a nebo ze špatně fungujících rodin. Píši o nich proto, že právě tyto děti potřebují laskavý přístup nejen lidí ale i zvířat. Sama mohu posoudit že i nekonvenční Wilíkův přístup je přímo fascinující. S Wilíkem jsme taky navštívili divadelní představení v bezbariérovém divadle Barka. Wilíka toto představení nechávalo klidným až do okamžiku, kdy bylo v divadle naprosté ticho a herci

najednou něčím bouchli o zem. V tento okamžik přišla Wilíkova chvíle kdy naznal, že je potřeba se taky zapojit a začal štěkat. Velice rychle jsem ho s kamarádkou uklidnila a vše pokračovalo dál, pejsek se rozhodl, že jeho role skončila a tak si zdřímnu.

Pomaloučku budu končit a na závěr mohu jednoznačně říci, že život s Wilíkem je stále nový a naplněný radostí.

Moc bych si přála aby alespoň část mé radosti jste si všichni mohli také prožít.

Tak na počtenou se těším zase příště

Peťula Čermáková a Wilda

4. slavnostní předání 8.asistenčních psů a jednoho šikovného společníka.

dne 5.6.2004 se uskutečnilo v Třemošné u Plzně již **4. slavnostní předání.**

Od května 2003 do května 2004 naše společnost vycvičila a předala dalších **8 asistenčních psů a jednoho šikovného společníka!**

Obecně prospěšná společnost Pomocné tlapky existuje již 4 roky. Jméno Pomocné tlapky se vrývá čím dál více do podvědomí spoluobčanů.

Cílem společnosti je chov, předvýchova, výcvik a předávání asistenčních psů zdarma do dlouhodobého užívání tělesně postiženým lidem, zejména částečně nebo zcela upoutaným na invalidní vozík, nevidomým i neslyšícím a lidem se záchvatovými onemocněními. Asistenční psi mohou částečně nahradit službu osobních asistentů nebo rodinných příslušníků a snížit závislost tělesně postižených na jejich péči, zvýšit samostatnost a sebevědomí a tím umožnit těmto lidem aktivně a plnohodnotně se zapojit do běžného života a zlepšit navazování komunikace s okolím.

Další oblastí je canisterapie. Pomocné tlapky poskytují vycvičené canisterapeutické psy dětským domovům, speciálním školám, ústavům sociální péče, sanatoriím a

)zařazením k trvalému držení nebo k pravidelným návštěvám pod odborným vedením terapeutů. Snahou je rozšířit tuto službu všude tam, kde by byla přínosem, a proto také Pomocné tlapky pravidelně pořádají canisterapeutické zkoušky pro další zájemce. A nejen to, Tlapky jsou právoplatným členem mezinárodních asociací ADI a ADEu. **Společnost předala již čtvrtou skupinu psích asistentů.** Za čtyři roky své existence je to celkem 19 asistenčních, 2 šikovní společníci a 2 canisterapeutičtí psi, kteří splňují ty nejnáročnější mezinárodní testy.

Působení organizace je celostátní, se snahou pomoci každému, kdo se na ni obrátí.

Výcvik asistenčních psů je ze všech typů výcviků nejnáročnější a narozdíl od výcviku vodících psů pro nevidomé se na něj nevztahuje státní příspěvek. Celková částka na výcvik asistenčního psa přitom dosahuje až 200 000Kč. Proto Pomocné tlapky usilují o zavedení státního příspěvku na výcvik asistenčních psů po provedení příslušných změn v legislativě. Činnost společnosti je zatím financována ze sponzorských darů, příspěvků různých institucí, fondů a nadací či státních dotací.

Zde bychom chtěli představit jednotlivé týmy:

První tým

David Luks a DUHOVÁ šikovná společnice Beuty

První tým tvoří desetiletý tělesně postižený Davídek Luks z Prostřední Bečvy a jeho „šikovná společnice“ Beuty. Fenka podává chlapcovi spadlé předměty a přináší vše potřebné, ale především je to psí terapeutka a oddaná kamarádka. Nejvíce se Davidovi líbí polohování a spaní v jedné posteli... Díky přítomnosti Beauty se zlepšil Davidův zdravotní stav a snížila se frekvence epileptických záchvatů. Beauty byla pro Pomocné tlapky speciálně předvychována slečnou Petrou Lastovicovou.

A proč „duhový“ pes? Protože na jeho výcvik přispěla nadace Duhová energie.

Druhý tým

Jakub Hofbauer a Nick

Šestnáctiletého žáka ZŠ v Chomutově dnes již do školy pravidelně doprovází labrador Nick. Jakub je v důsledku progresivní svalové dystrofie od 8 let na vozíku a musí být v celodenní péči rodičů. Nick byl naučen předávat předměty pomalu přímo do oslabených rukou, ať už v sedě na vozíku nebo vleže na pohovce. Přináší předměty ze země i ze stolu, podává hlavně ovladače, zvonící mobil, otevírá a zavírá dveře, rozsvěcí a zhasíná světlo, zvedá ruku na ovládání vozíku a samozřejmě také polohuje.

Třetí tým

Paní Jana Školová-Kasidlová

24-letá rodačka z Ostravy utrpěla úraz na střední škole. Od té doby se pohybuje na invalidním vozíku. V létě 2003 se vdala. K maturitě ji letos doprovodila její asistenční fenka Eimy, kterou předvychovala paní Naďa Mazáčová ze Slavětína. Paní Jana už nyní s Eimy tvoří nerozlučný pár. Eimy podává všechny předměty spadlé na zem, přináší mobil apod., otevírá dveře a svou křehkou paničku zahřívá v posteli. Nejraději mají společně procházky.

Čtvrtý tým

Slečna Simona Ondráčková a Flexi

Mladé ženě z Kuřimi, která se musela s vozíkem smířit před 3 lety, dělá společnost temperamentní labradorka Flexi. Výcvik Flexi byl specializován především na asistenci v domácnosti. Umí podávat veškeré kuchyňské

pomůcky jako příbor, naběračku, paličku na maso, struhadlo apod., nádoby např. keramický hrneček, misku, plechový hrnec, pokličku... a předměty denní potřeby. Kromě toho umí také otevírat a zavírat dveře, otevřít pračku a prádlo vyndat do košíku, přitáhnout vozík a pomoci při svlékání, včetně stahování svetru přes hlavu.

Pátý tým

Paní Věra Urbancová a Dita

47-letá maminka dvou dcer je z Chocně. Už mnoho let trpí následky roztroušené sklerózy. Do rodiny nyní přibyla labradorka Dita, která pochází z chovu Pomocných tlapek a předvychovala ji paní Jana Škabradová z Plzně. Dita se také stala asistentkou v domácnosti, pomáhá vytahovat prádlo z pračky, podává kolíčky, otevírá dveře, přináší a odnáší určené předměty, stahuje ponožky, rukavice, kalhoty a dokáže vrátit své paničce sklouznutou nohu zpět na postel. Jejím hlavním úkolem je ale přivolání sousedů speciálním tlačítkem v případě nutné pomoci, např. při pádu na zem. Díky Dite je paní Věra mnohem klidnější a samostatnější než dřív.

Šestý tým

Paní Sarah Celá a Dženy

Paní Celá je 48-letá žena s vrozenou vadou horních končetin, žijící v Jihlávce. Dženy se pro ni stal přítelem a osobním asistentem. Na svého psa čekala velice dlouho od října 2001. Bylo totiž velice náročné najít psa, který by vyhovoval jejím potřebám. Dženy musí trpělivě držet podávaný předmět tak dlouho, dokud se ho paničce nepodaří dvěma prsty bezpečně uchopit. Paní Celá nejvíce oceňuje pomoc při otevírání a zavírání dveří, skříněk a zásuvek a pomoc při svlékání. Dženy dokáže rozepnout zip bundy, stáhnout rukávy, kalhoty, ponožky

i tričko přes hlavu. Také umí sebrat zakutálenou minci, vhodit ji do tašky a mnoho dalšího.

Sedmý tým

Slečna Daniela Machová a Ebi

23 letá Daniela je z Chomutova, je upoutaná na invalidní vozík, v loňském roce úspěšně odmaturovala a letos jí čekají přijímací zkoušky na vysokou školu. Ráda cestuje, navštěvuje divadlo. Ebi je nejen pomocnicí a kamarádkou ale taky „lékařem“. Daniela využívá Ebi ke Canisterapii, tzn. léčebnému kontaktu, při kterém se jí polohováním dokonale prohřeje a prokrví tělo, které je pak snadněji rehabilitovatelné. Ebi pochází z předvýchovy pomocných tlapek.

Osmý tým

Slečna Lucka Adamová a „duhová“ Elza

11 letá Lucka z Heřmanovy Hutě je po autonehodě odkázaná na pomoc rodiny, které nyní ulevuje také „duhová“ fenka Elza. Elza je dalším odchovancem pomocných tlapek a vyrůstala u pana Miroslava Gregora. Její výcvik byl 50% hrazen z nadace duhové energie. Elza Lucce podá spadlé předměty tužku, sešit, mobil. Otevírá dveře a doprovází jí na procházky. Je parťáčkou do pohody i nepohody.

Devátý tým

Slečna Petra Čermáková a Wilda

slečně Petře je 29 let, pochází z Brna a pracuje jako recepční. Přes svůj handicap, způsobený svalovou dystrofií, ráda cestuje, tancuje country tance a věnuje se batikování. Společnost jí bude dělat urostlý labrador Wilda, který je také z chovu pomocných tlapek a do roka o něho pečovala paní Moravová. Wilda mimo jiné

rozsvěcí a zhasíná světlo, otevírá zásuvky, přináší zvonící telefon, zvedá ruku na ovladač vozíku a vsedě přisouvá jednu nohu k druhé.

Život s Ebinkou je pro mne jako procházka Pohádkovým světem

Asi už někdy každý z Vás alespoň v životě zažil ten pocit, kdy potřeboval pomoc druhého člověka a on zrovna nebyl nablízku, nebo jen neměl čas. Také se ale mohlo stát, že jste nechtěli obtěžovat druhé. Tento pocit jsem dřív mívala téměř denně. Od malinka mi moje nohy nahrazuje invalidní vozík Dnes mi se spoustou věcí pomáhá můj asistenční pejsek, s krásným jménem Ebi.

Ptáte se, jak k tomu vlastně došlo? Na jednoduchou otázku je ještě snazší odpověď.

Jednoho zářijového dne jsem v televizi viděla reportáž o „Pomocných tlapkách“. Tato organizace se zabývá výcvikem asistenčních a vodících psů. V tu chvíli jsem si řekla, že by to pro mě mohl být ten první důležitý krok k mé větší samostatnosti a nezávislosti na druhých lidech. Dnes vím, že tomu tak opravdu je. Když jsem s nápadem, že bych si přála mít doma takového pejska přišla za rodinou, řekli mi: „To asi nepůjde, vždyť přece, když venku kolem tebe jen projde nějaký pes, máš z něj strach.“ Přiznávám, měli pravdu. Dřív jsem se skutečně strašně bála psů. Po čase se mi ale podařilo přesvědčit všechny členy rodiny, to jen zkusit. „Zkouškou přece nemůžeme vůbec nic ztratit.“, řekla jsem. Tak jsme kontaktovali televizi, aby nám poskytli kontakt právě na „TLAPKY“.

Tak se vše rozběhlo, dotazy, pohovory a dalších věcí včetně secvičování. A pak už přišel mnou očekávaný den s velkým D, 21. únor 2004. Úplně se změnil život, nejen mě, ale také rodině. Když mi do života vstoupila krásná dvouletá, krémová labradorka, jménem Ebi.

Ebinka mě zbavila obrovského strachu ze psů.

Je to moje výborná kamarádka a ochránkyně.

Umí otevřít a zavřít dveře. Podává věci, které mi spadnou na zem např. tužku, ovladač na světlo, sešit, drobné mince, knížky, list papíru, prachovku, magnetofonovou kazetu, PC disketu, klíče atd. Otevře zásuvky u stolu a podá z nich věci. Přinese zvonící mobil, plyšáky z válečky a oblečení. Dokáže otevřít lednici a přinést mi z ní jídlo a pítí. Pomáhá mi se svlékáním. Sundá boty, kalhoty, ponožky, tričko, košili, bundu, rukavice.

Ebi je i mým terapeutem, pomáhá mi od bolesti zad a kloubů. Zbavuje mě ztuhlosti svalů.

Díky Ebince zvládám i věci, se kterými jsem před časem měla velké problémy a bez doprovodu jsem je nezvládla (např. přejít přes přechod). Získala jsem i nové přátele. Ebi mi hodně ulehčila handicap a mé rodině spoustu práce. Ebi mě doprovázela do lázní na léčení, kde se mnou absolvovala všechny procedury, a také na přijímací zkoušky na Vysokou školu, pokud se na školu dostanu, bude mi Ebinka pomáhat také ve škole.

Dneska už si svůj život bez ní nedokážu vůbec představit. Ani bych ho nechtěla vrátit do chvil bez ní. Chodí se mnou do kina, do divadla apod. Ebinka mi do života dává moře síly a energie.

Přála bych si, aby tak šťastné chvíle, jaké nyní prožívám já, mohlo díky „ TLAPKÁM “, prožívat stále více lidí. Protože život s Ebinkou je pro mne jako procházka Pohádkovým světem.

Na závěr bych chtěla moc poděkovat lidem z POMOCNÝCH TLAPEK a všem ostatním, kteří se jakýmkoli způsobem podílí na výcviku asistenčních psů.

Zvláštní poděkování patří mé rodině a přátelům za jejich důvěru a podporu. Vám všem MOC DĚKUJI !!!!

Daniela Machová

Pomocné tlapky o.p.s. na festivalu

"Houpačka 2004 "

V sobotu 26.6. 2004 se uskutečnil 6. ročník Integračního festivalu "Houpačka 2004" ve Velešíně v Jižních Čechách v bezbariérovém areálu U Hamerníků. Celý den byl plný divadelních a hudebních představení. Jako doprovodný program se konaly různé hry, soutěže, malování, ... - programem provázel Jan Potměšil.

Novinkou letošního ročníku byla canisterapie zastoupena obecně prospěšnou společností Pomocné tlapky. Byl pro nás připraven stan, kde jsme měli dostatek prostoru ke své prezentaci po celý den. Tím myslím, ukázky polohování, práce se psy a prodej drobných předmětů. Stánek byl v neustálém obklopení malých i velkých návštěvníků, kteří měli spoustu dotazů a zajímali se i o fotodokumentaci a v blízkém stanu o promítání videokazet s ukázkami canisterapie. Na své si přišli i dva canisterapeutičtí psi (zlatí retrívři) Lojzík a Viki, kteří se neustále nacházeli v obklopení dětí.

Festival byl organizačně zvládnutý na " výbornou " a tomu přálo po celý den i pěkné počasí.

Za Pomocné tlapky o.p.s. napsala koordinátorka canisterapie Mgr. Jana Štercliová

Komu vděčíme za podporu, za to, že můžeme plnit přání našich klientů?

Zde jsou ti, kterým patří velké a upřímné

DĚKUJEME!

MPSV ČR, Vas v.o.s., Nadace VIZE 97, Nadace Altego Falco, Onestep s.r.o., Nadace Altego Viky, UMO 3, Kooperativa poj.a.s., CARS BAD s.r.o., Nescar s.r.o., Chance a.s., Karlovarský porcelán a.s., Ing. Kořínek Karel, Šesták Jan a Adéla, AST Česká stavební, Lear Corporation, Město Rokycany, K+B Elektrotechnik Plzeň,

Čepelík Slavomír, BOS org. s.r.o., Jánský Vladislav, město Starý Plzenec, Lovochemie a.s., MUDr. Valášková Marcela, Gottvald Jaroslav, Fuková Jiřina, Barentz s.r.o., Golfové hřiště Karlovy Vary, Phdr. Sehnalová Vlasta, Pakosta Jaroslav Brno

Poděkování pro stálé přispěvatele, kteří zasílají pravidelně každý měsíc na náš účet od 50 - 1000 Kč

Bartošová Jaroslava, Bartušková Marie, Bouchalová Hana, Bulawa Martin, Bursíková Miloslava, Černeková Dagmar, Dvořák Miroslav, Dvořák Jaroslav, Ebertová Martina, Fenglová Romana, Fric Jaroslav, Ing. Hamliš Dalibor, Ing. Haša Petr, MUDr.Hranička Pavel, Ing. Hrudka Karel, Chámová Andrea, Charvátová Lucie, Gogová Radana, JUDr.Jasová Michaela, Kaslová Zuzana, Křížová Valentina, Koláčková Alena, Kuchařík Lubomír, Liška Luděk, Mach Jakub, Majer David, Ing. Metelka Ladislav, Navrátil Lubomír, Nemocnice Jihlava, Pekárková Martina, Pechrová Radka, Pražáková Věra, Princ Jiří, Procházka Josef, Prymus Jiří, Pumer Robert, Pustějovská Šárka, Reindl Zdeněk, Röschová Jaroslava, Salanská Petra, Samková Radka, Skotnicová Lucie, Suchá Tamara, Šimůnková Miroslava, Špecián Miroslav, paní Weisová , ZŠ Červený vrch

Přispěvatelé formou jednorázového příspěvku

MUDr. Bartík Daniel, rodina Budková, Hrabovský Břetislav, Javornická K. , Vasek Otakar, Jelínek Aleš, Ing. Kirth Pavel, Matocha Roman, Munich Radek, Pětivoký Martin, Posád Zdeněk-akce Hafík 2003, Stencí Jiří, Vášová Michaela, Šťastná Marie

Hmotné Dary

Obchodní dům Tesco Plzeň, ARET - Fryč Zdeněk
Fornetti Radek Herman, Vavříčka Jaroslav

**Děkujeme těm, které přesvědčila naše práce,
že můžeme pomáhat!**

Omlouváme se, jestli Vaše jméno není uvedeno správně, na výpisech z účtu není vždy uvedeno správně, je nám líto, že nevíme kam můžeme poslat poděkování. Pokud máte zájem, zašlete nám kontakt na náš email, nebo sídlo společnosti, rádi Vám zašleme jako poděkování pozvánku na promoci psů, nebo Vánoční přání!

Dovolte, abychom Vám všem, sponzorům,
dárcům, předvychovatelům, fandům a
dobrovolníkům poděkovali!
Velice si vážíme Vaší pomoci. **Děkujeme!!**

Pomocné tlapy o.p.s. jsou neziskovou organizací jejíž činnost je financována pomocí peněžitých, nebo i věcných darů od jednotlivců, firem, společností, nadací, občanských sdružení a částečně formou dotací od státu.

***Abychom mohli pokračovat ve své práci,
potřebujeme i Vaši pomoc!***

***Vaše dary jsou odečitatelné z daní ve smyslu zákona
č. 248/95 Sb. o obecně prospěšných společnostech.***

**Příspěvky můžete posílat na účet Pomocných
tlapek o.p.s. číslo: 78-36 11 44 02 87 / 0100**
vedený u Komerční banky , Jiráskova 482/II. Rokycany

**Hledáme: -dobrovolníky pro předvýchovu štěňat
-překladačel z anglického do českého
-jazyka**

Sídlo společnosti: Pomocné tlapy o.p.s.
332 02 Starý Plzenec 1073

IČO: 26 32 26 41 DIČ: 140-26 32 26 41
Společnost vedena v OR KS v Plzni odd. O, vl.44

Na Vaše dotazy rádi odpovíme:

***Paní Hana Pirnerová (žádosti o psa, koordinace
předvýchovy, sponzorování, administrativa)***

Telefon: +420 724 007779

e-mail: pirnerova@volny.cz

***Manželé Olga a Jiří Tomášů (výcvik asistenčních
psů, canisterapie)***

Telefon: +420724 795 589

www.pomocnetlapky.cz

Šéfredaktor: Karel Bartáček Autor textu: Hana Pirnerová, Miša Molová,
Petra Čermáková, Daniela Machová, Karel Bartáček, Mgr. Jana Štercliová
[prispevky, náměty zasílejte na bartacek@seznam.cz](mailto:prispevky,namety@seznam.cz)